

FLĂCĂRA ROȘIE

Organ al Comitetului regional P. M. R. Arad și al Sfatului popular regional

Arad, anul XII Nr. 3542

4 pagini 20 bani

Duminică, 25 decembrie 1955

Trăiască Partidul Muncitoresc Român, conducătorul iubit al poporului nostru în lupta pentru pace și socialism!

RAPORTUL DE ACTIVITATE

al C. C. al P. M. R. la Congresul al II-lea al partidului

Raport prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C. C. al P. M. R.

I.

Situația internațională

Tovarăși,

În cei 8 ani care au trecut de la primul congres al Partidului Muncitoresc Român s-au produs în lume transformări ce au avut profunde consecințe în viața popoarelor și în relațiile dintre state.

La baza acestor transformări se află creșterea uriașă a activității maselor populare în întreaga lume. În epoca noastră, sute de milioane de oameni s-au pus în mișcare, luând parte activă și conștientă la lupta pentru democrație și socialism, pentru scuturarea jugului imperialist, pentru rezolvarea problemei războiului și păcii.

Niciodată voința arzătoare de a prelîmpina un nou război și de a asigura o pace durabilă n-a răscolit atât de profund straturile populare ca mai largi, omenirea întreagă. A-părarea păcii a devenit cu adevărat problema zilelor noastre. De forța și amploarea luptei pentru pace nu pot să nu țină seamă guvernele și cercurile conducătoare ale țărilor capitaliste.

Întreaga dezvoltare a evenimentelor internaționale din perioada post-belică a arătat popoarele lumii opoziția de năpăstiat între interesele lor cele mai vitale și politica de pe „poziții de forță”, politica de agresiune a încercării internaționale și de pregătire a unui nou război, dusă de cercurile imperialiste cele mai reacționare. În lupta împotriva acestei politici antipopulare, agresive, forțele păcii au obținut în ultima vreme mari succese care reprezintă unul din factorii cel mai importanți ai situației internaționale.

Rolul determinant în dobândirea acestor succese l-a avut lagărul păcii, democrației și socialismului. În frunte cu Uniunea Sovietică, a cărui politică externă are ca scop să nu admită ca distrugerea barabară de vieți omenești și de valori materiale să fie folosită drept mijloc de rezolvare a problemelor internaționale litigioase. La temelia politicii externe a lagărului socialist stă înălțătura marelui Lenin cu privire la coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale deosebite, pe baza respectării stricte a dreptului pe care-l are fiecare popor de a se dezvolta potrivit cu voința și interesele sale.

Formarea și consolidarea puternicului lagăr al țărilor socialiste au constituit o mare cucerire istorică nu numai a popoarelor acestor țări, dar și a întregii mișcări mondiale de eliberare a popoarelor de sub jugul social și național. Unitatea și colaborarea frățească a țărilor lagărului socialist se întemeiază pe caracterul orinduirii sociale-economice a țărilor socialiste, pe unitatea intereselor lor vitale și pe identitatea scopului final, pe concepția unică, marxist-leninistă, a partidelor comuniste și muncitorești care conduc aceste țări, concepție care îmbină în mod armonios internaționalismul proletar cu patriotismul socialist. Relațiile între aceste țări sînt călăuzite de respectul reciproc pentru suveranitatea de stat și drepturile egale ale tuturor țărilor, mari sau mici, pentru participarea la viața națională, pentru cultura lor, pentru aportul pe care-l aduce fiecare din ele la tezaurul comun al progresului uman.

Pe baza relațiilor de tip nou, ce s-au încheiat între țările lagărului socialist, se formează și se întărește necontenit, alături de sistemul economic mondial capitalist, vechi și perimat, sistemul nou, socialist, al economiei mondiale, în frunte cu Uniunea Sovietică, în cuprinsul căruia țăările lagărului socialist se ajută reciproc, realizează diviziunea muncii și coordonarea planurilor dezvoltării economiei lor naționale în scopul avîntului economic continuu și al ridicării nivelului de viață al popoarelor lor.

Un factor de importanță istorică hotărîtoare, care exercită o înfrîngătoare asupra întregii evoluții a umanității, este puternica și neîntreruptă dezvoltare a Uniunii Sovietice — forța conducătoare a lagărului socialist. În privința realizării marelui ale Uniunii Sovietice pe drumul dezvoltării economice este deplin grăitor faptul că în anul 1955 volumul producției ei industriale a depășit de 27 ori producția industrială din 1913. An de

an crește producția agriculturii socialiste. Se desfeșează milioane de hectare. Se dezvoltă creșterea animalelor. Datorită înfloririi economiei naționale a U.R.S.S., sporește necontenit bună starea materială și culturală a poporului. Uniunea Sovietică este azi o mare putere industrială care se află la un nivel de dezvoltare economică egal cu al țărilor capitaliste cele mai avansate tehnice. Exemplul strălucit al poporului sovietic, condus de marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, luminează puternic calea întregii omeniri muncitoare și a tuturor popoarelor spre noua societate socialistă. (vii aplauze).

An de an se afirmă cu tot mai mare putere influența pe care o exercită asupra vieții internaționale marea Republică Populară Chineză. Victoria revoluției populare, înfrîntulă de poporul chinez sub conducerea partidului său comunist, a lărgit considerabil sfera sa de acțiune în sistemul capitalist. Poporul chinez, de 600 de milioane oameni a realizat succese remarcabile în domeniul construcției economice și culturale. Aceste succese însușesc și îmbărbătează popoarele coloniale și dependente în lupta lor de eliberare națională. Lupta poporului chinez pentru restabilirea drepturilor sale legitime în O.N.U. cît și a drepturilor sale asupra Taiwanului — teritoriu național chinez — are sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace. (aplaude).

În perioada care formează obiectul acestui raport, orinduirea democrat-populară, care s-a născut în focul luptelor într-un mare număr de țări din Europa și Asia, s-a consolidat definitiv. Popoarele țărilor europene de democrație populară au trecut la construirea socialismului și au realizat pași mari și însemnați înspre acest țel. Datorită relațiilor de înfrățire frățească, datorită marelui sprijin al Uniunii Sovietice, economia lor se dezvoltă nelencet într-un ritm necunoscut țărilor capitaliste. Astăzi, U.R.S.S., China populară și celelalte țări democrat-populare formează o comunitate monolită a statelor socialiste, dispunând de uriașe resurse materiale și umane. Lagărul socialist ocupă a patra parte din suprafața globului pămîntesc. El cuprinde de mai bine de jumătate din populația Europei și aproape jumătate din cea a continentului asiatic, ceea ce înseamnă 37 la sută din populația lumii întregi.

Marele realizări obținute de țările lagărului socialist pe țărîm social și economic, pe țărîm ridicării nivelului de viață și al dezvoltării culturii sînt urmărite cu viu interes și profundă simpatie de milioane de oameni din toate țările, care văd în lagărul socialist bastionul de nădejde al luptei lor pentru pace, pentru democrație, pentru un viitor fericit. (aplaude puternice).

Însemnatele rezultate pozitive obținute în ultima vreme în direcția slăbirii încordării internaționale sînt, înainte de toate, rod al eforturilor perseverente și al inițiativelor internaționale înțelepte ale Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Chineză. Într-un răstimp scurt, s-au succedat evenimente a căror importanță internațională este îndeosebi recunoscută. Nu vom aminti decât o parte din ele. Au fost stinse cele 2 focare de război din Asia — în Coreea și Vietnam. Uniunea Sovietică a făcut cunoscutele sale propuneri cu privire la dezarmare. S-au reluat relațiile prietenești și frățești între U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia, eveniment de mare însemnătate pentru cauza păcii și socialismului. S-a încheiat tratatul de stat cu Austria. S-au stabilit relații diplomatice între U.R.S.S. și Republica Federală Germană. S-au întărit legăturile de prietenie între U.R.S.S. și India, Birmania, Afganistan.

În iulie a. c. a avut loc la Geneva conferința șefilor guvernelor Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței. Această conferință a însemnat un pas înainte spre stabilirea unor relații de coexistență pașnică, de încetare a războiului rece, de asigurare a securității internaționale. Ea a creat anumite premise

favorabile dezvoltării mai departe a colaborării pașnice între popoare.

Acțiunea perseverentă a Uniunii Sovietice, sprijinită de toate țările lagărului socialist, pentru a determina destinderea în relațiile internaționale și rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru a zădărnici unelirile primejdioase ale cercurilor agresive, se bucură de sprijinul activ al celor mai largi mase, în diferite țări, deoarece ea corespunde cu interesele lor vitale, cu înăzuința lor fierbinte de pace. În urma succesorilor reputate în lupta pentru pace a crescut mai mult ca oricînd conștiința maselor populare că războiul poate fi împiedicat prin lupta lor. Aceste succese au determinat serioase deplasări în opinia publică mondială în favoarea ideii de colaborare pașnică între popoare, deplasări ce ating cele mai variate str-

...Cît de mare e simpatia pe care toți democrații cinstiți o nutresc pentru țîrîra Asiei! *)

Așa cum a prevăzut în mod genial Lenin, sistemul colonial se prăbușește — și această zdruncină temelile capitalismului mondial. Țări mari ca India, Indonezia, Birmania, țînute de colonialiști, pînă anii trecuți, în stare de dependență, au devenit state de sine stătătoare. Se dezvoltă mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe, din Orientul apropiat și pînă în Maroc.

Popoarele care și-au scuturat jugul imperialist și cele ce luptă pentru eliberarea lor din sclavia colonială reprezintă o forță gigantică a progresului social în lumea contemporană, o puternică forță combativă a frontului păcii. (aplaude).

turi sociale, inclusiv anumite grupări politice ale burgheziei și chiar cercuri conducătoare din unele țări capitaliste. În numeroase țări crește curențul împotriva politicii de înjghebare a blocurilor militare. Se afirmă tot mai puternic în diferite state dorința de a pune capăt opresiilor ridicate de cercurile reacționare în calea dezvoltării relațiilor de afaceri și a schimburilor culturale între Est și Vest.

Principiile coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite se afirmă cu tot mai multă putere în viața internațională. Astăzi aceste principii sînt împărțite de un număr tot mai mare de țări din Europa, Asia, Africa. (aplaude).

O înfrîngere deosebit de profundă exercită ideile coexistenței pașnice în țările ce s-au eliberat de sub jugul colonialiștilor imperialiști. În ultimii ani mișcarea de eliberare națională în colonii și țări dependente a luat un avînt fără precedent, cuprînzînd popoare ce alcătuiesc o jumătate din omenire.

Aceste popoare luptă curajos pentru a lichida moștenirea grea a trecutului — urmare a dominației de jaf a „civilizațiilor” colonialiste. Ele depun mari eforturi pentru a pune capăt înăpoyerii economice și culturale, a dezvoltării o industrie proprii, a-și asigura și consolida independența națională.

Mișcarea de eliberare națională stîrnește furiă și ură neputincioasă a colonialiștilor. În schimb, ea se bucură de adîncă simpatie a clasei muncitoare internaționale, a popoarelor lagărului socialist. Marele Lenin scria încă acum patru decenii: „Pretulînd în Asia crește, se lărgeste și se întărește o puternică mișcare democratică... Sute de milioane de oameni se deșteaptă la viață, lumină și libertate. Ce entuziasm stîrnește această mișcare mondială în inimile tuturor muncitorilor conștienți!”

Tovarăși,

Cu toate succesele reale obținute în lupta pentru asigurarea unei păci trainice în lume, forțele păcii sînt pe deplin conștiente că există încă multe probleme nereglementate în Europa, în Asia și în alte continente, că sînt necesare eforturi nesălabile pentru a dezvolta rezultatele obținute, că trebuie o vigilență permanentă împotriva manevrelor pe care le întreprind adversarii destinderei internaționale. Adepții cei mai înverșunați ai războiului rece, ai cursei înarmărilor și agresiunii din S.U.A., precum și din Anglia și alte state membre ale blocurilor agresive fac și vor face tot ce le stă în putință pentru a ridica piedici în calea destinderei și colaborării internaționale, pentru a turbura pacea. Aceasta o confirmă remilitarizarea Germaniei occidentale, continuarea politicii de înjghebare a tot felul de grupări militare agresive, legate de Blocul Atlantic, abandonarea de către puterile occidentale a propozițiilor lor, propuneri în problema dezarmării și intensificarea cursei înarmărilor atomice, poziția lor în problema securității europene, care n-a făcut posibilă o soluție reciproc acceptabilă. Datorită unei astfel de atitudini, conferința de la Geneva a miniștrilor de Externe ai celor patru mari puteri n-a dat rezultatele pe care le așteptau și pe care le cereau popoarele.

Toate acestea arată că anumite cercuri imperialiste mai nutresc iluzia că ar putea trata cu Uniunea Sovietică, cu lagărul socialist, de pe „poziții de forță”. Lagărul socialist, deplin conștient de țîrîra sa crescîndă, continuă neobosit lupta sa pentru pace, deoarece aceasta este singura politică corespunzătoare alt intereselor țărilor lagărului socialist, cît și ale tuturor țărilor, ale tuturor popoarelor. (vii aplauze).

*) V. I. Lenin: Opere alese volumul I. pag. 664—665 ediția a II-a.

Cercurile imperialiste agresive, stăpînii trusturilor de armament și ceilalți mari monopoliiști, profitorii ai goanei înarmărilor nutresc speranța deșartă că ar putea „rezolva” contradicțiile inerente capitalismului, organizînd aventuri războinice, pregătînd o nouă conflagrație mondială. Ei nutresc iluzia că politica lor de ațîrîre a războiului ar putea opri acțiunea legilor obiective neîntîmplate ale dezvoltării societății, ascuțirea inevitabilă a crizei generale a sistemului capitalist.

Dar ce arată faptele? De ani de zile, aceste cercuri intensifică goana înarmărilor și sporesc cheltuielile militare. Ajunge să menționăm că în Statele Unite ale Americii cheltuielile militare reprezentau în 1953 60 la sută din buget — și trebuie subliniat că este vorba numai de acele cheltuieli care figurează în buget. Dacă producția industrială a țărilor capitaliste a cunoscut o oarecare creștere în ultimii ani, aceasta s-a datorat îndeosebi comenzilor militare. Dar, în decurs de 4 ani (1951—1954), în țările capitaliste europene împreună cu S.U.A. această creștere a fost numai de 26 la sută, iar în S.U.A., luate a parte, de 12 la sută, în timp ce în U.R.S.S. producția a crescut în același răstimp cu 71 la sută. Față de anul 1929, adică în decurs de 25 ani, producția industrială a țărilor capitaliste reprezenta în 1954 doar 176 la sută, în timp ce producția U.R.S.S. atinsese 1785 la sută.

Deși principalele țări capitaliste posedă mari resurse materiale și, în unele ramuri, mijloace tehnice moderne, relațiile de producție bazate pe exploatarea oamenilor muncii și însușirea rodului muncii lor de către capitaliști încalcăsează forțele de producție și împiedică folosirea din plin a cuceririlor genului uman, pe țărîmul științei și tehnicii.

Capitalismul este incapabil să asigure dezvoltarea continuă, în linie ascendentă a economiei care este periodic zdruncinată de crize. Speranțele economiștilor burghezi că marile cheltuieli de înarmare vor salva capitalismul de fenomene de criză se dovedesc iluzorii. Presa capitalistă își exprimă tot mai frecvent temerea că o nouă criză „plîndește după colț”. Dezvoltarea unilaterală, anormală a economiei, bazată pe creșterea cheltuielilor neproductive pentru militarizarea economiei, poate să ducă la înăsprirea și nu la înlăturarea fenomenelor de criză.

Cheltuielile uriașe, provocate de goana nebunăscă a înarmărilor, și profiturile fabuloase ale monopoliiștilor apasă greu clasele exploatate. Sub povara inflației și a impozitelor tot mai grele, costul vieții a crescut în cele mai multe țări capitaliste. Intensificarea excesivă a muncii a dus la sporirea accidentelor în muncă, la extinderea diferitelor boli, la scurtarea duratei medii a vieții muncitorilor. Deosebit de grea este situația economică a femeilor și tinerilor. Se dezvoltă procesul de expropriere și pauperizare a micilor producători în agricultură unor țări capitaliste.

Oamenii muncii din lumea capitalistă trăiesc într-o veșnică nesiguranță a zilei de mâine. Regimul capitalist nu le asigură dreptul lor cel mai elementar — dreptul la muncă. Datele oficiale privitoare la numărul șomerilor integrali publicate de O.E.C.E. (Organizația Europeană de Cooperare Economică) recunosc că în principalele țări capitaliste, S.U.A., Italia, R. F. Germană, Anglia, Franța, Belgia, Canada, numărul total al șomerilor, care era de 5.003.000 în 1948, a ajuns la 7.272.000 în 1954. Dar aceste date sînt incomplete și în mod evident măsoară. Din situațiile publicate de presa occidentală, numai numărul șomerilor totali din S.U.A. se ridică, la sfîrșitul anului 1954, la peste 5 milioane. Numărul șomerilor parțiali în aceste țări întrece cu mult numărul șomerilor totali.

Și mai grea este situația oamenilor muncii în țările slab dezvoltate. Pe continente întregi — în America de Sud, în Africa, în țări ale Asiei, jugul colonial țîrîre în stare de mizerie fizică și materială sute de milioane de oameni. Pe teritorii întinse, a muri de foame este lucru obișnuit, iar o școală, un spital — sînt rarități. Milioane stăoase de imperialiști din aceste țări și care ar putea servi la ridicarea economiei lor și la nivelului de trai al populației slujesc la îmbogățirea ma-

rilor societății capitaliste și la fabricarea de arme nimicitoare.

Exploatarea capitalistă, împreună cu ofensiva împotriva drepturilor democratice, duc la intensificarea luptei de clasă, fac să crească spiritul de organizare al oamenilor muncii și fermitea lor în lupta pentru îmbunătățirea nivelului de trai, pentru propria lor libertate.

Aceasta o arată și mișcarea grevistă din țările capitaliste. Comparînd perioada dintre 1935—1939 cu aceea dintre 1916—1950, pentru un număr de 16 țări capitaliste principale, constatăm că în timp ce în prima perioadă s-au produs greve cuprînzînd 15.500.000 muncitori, în perioada a doua această cifră a crescut la peste 49.000.000. Aceste date spuierează teoriile reformiste ale social-democrației de dreapta despre „moale” căi pe care marile capital le-ar fi găsit pentru împăcarea capitalului cu munea, a exploatatorilor cu exploatății.

Lupta clasei muncitoare și a celorlalți oameni ai muncii împotriva exploatarei capitaliste, pentru un trai mai bun, pentru libertate, democrație și independență națională este condusă cu abnegație, curaj și consecvență, adeseori în condiții neamenduite de grele, de partidele comuniste și muncitorești, luptători înfocați pentru pace, purtători credincioși ai ideilor marxism-leninismului. (aplaude).

Tovarăși,

După conferința miniștrilor de Externe de la Geneva, cercurile agresive dușmane ale destinderei internaționale încearcă din nou să afle războiul rece. Unele personalități fac declarații potrivnice spiritului Genevei și ideii de coexistență pașnică între popoare. Dar avem convingerea că în ciuda acestor încercări, popoarele vor împiedica revenirea la războiul rece. Coexistența pașnică între țări cu sisteme politice diferite, în scopul menținerii păcii și dezvoltării de legături multilaterale între popoare, a devenit o realitate, pe care n-o poate întuneca propaganda dusă de ațîtorii la război și de slugile lor. Recenta călătorie a tovarășilor Hrușiov și Bulganin în India, Birmania, Afganistan este o strălucită manifestare a politicii de coexistență pașnică.

În cuvîntările lor, pronunțate în cursul călătoriei în aceste țări, tovarășii Bulganin și Hrușiov au dat o profundă analiză științifică, marxist-leninistă, unor probleme internaționale fundamentale, cum sînt: dezvoltarea colaborării și prieteniei între popoare pe baza principiului coexistenței pașnice a țărilor cu sisteme social-economice diferite; transformările politice profunde care au loc în țările Asiei și în alte țări din Orient; necesitatea lichidării complete a sistemului colonial și asigurării condițiilor pentru dezvoltarea multilaterală a fiecărui popor; întărirea și dezvoltarea colaborării internaționale a clasei muncitoare, a colaborării frățești între partidele comuniste și muncitorești.

Primirea entuziastă făcută de milioane de oameni din India, Birmania și Afganistan delegației sovietice este o expresie grăitoare a dragostei și prieteniei pe care popoarele acestor țări o nutresc pentru Uniunea Sovietică, promotoarea luptei pentru pace, libertate și independența popoarelor. Stringerea legăturilor de prietenie între marile popoare ale Uniunii Sovietice, Chinei, Indiei și altor țări, care reprezintă majoritatea covîrșitoare a populației globului, are o însemnătate cu adevărat istorică, (aplaude).

Subliniind importanța pe care o are întărirea prieteniei între U.R.S.S. și India pentru cauza păcii în lume, președintele guvernului indian, Nehru, și-a exprimat convingerea că tot mai multe țări vor accepta principiile coexistenței și colaborării pașnice, ale neagresiunii și neamestecului în treburile interne ale altor țări, deoarece omenirea civilizată n-are altă cale.

Forțele iubitoare de pace resping manevrele dușmanilor coexistenței pașnice între popoare, lărgind și întărind tot mai mult mișcarea mondială de apărare a păcii.

Popoarele lagărului socialist și mase mari de oameni ai muncii din țările capitaliste sînt profund încrîncinate de superioritatea socialismului asupra capitalismului și au ferma convingere că sistemul capitalist

(Continuare în pag. 2-a).

RAPORTUL DE ACTIVITATE al C. C. al P. M. R. la Congresul al II-lea al partidului

(Urmare din pag. I-a)

și-a trăit traiul și că viitorul aparține socialismului. Adepții sistemului capitalist au o părere contrară, ei cred în superioritatea capitalismului. Dar această problemă trebuie rezolvată nu pe calea armelor, ci pe calea întrecerii pașnice între cele două sisteme.

Citit dreptate a avut tovarășul Hrușciov, spunând într-una din cuvântările sale, rostite în India:

„Să verificăm în practică al cui sistem este mai bun — chemăm noi pe oamenii politici din statele capitaliste. Să ne întrecem fără război. Oare aceasta este o preocupare rea? Doar așa e mai bine decât să spui: hai să ne întrecem cine va fabrica mai mult armament și cine-l va bate pe celălalt. Aceasta este o întrecere antipopulară, o întrecere pentru nimicirea oamenilor, far propunerile noastre sînt — întrecere pașnică pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor popoarelor.”

Acasta este poziția țărilor lagărului socialist în problema relațiilor dintre țări aparținând unor sisteme social-economice deosebite. (aplaude prelungite).

Tovarăși,

Situația internațională a Republicii Populare Române se deosebește radical de cea a vechii României burghezo-moșierești. Republica noastră populară, stat cu adevărat independent și suveran, are prieteni mulți, puternici și încrezători. Prietenia strînsă și colaborarea frățească cu marea Uniune Sovietică și cu toate țările lagărului socialist constituie chează de nădejde a independenței noastre naționale și a securității noastre de stat. (aplaude).

Statul nostru democrat-popular duce cu fermitate o politică conformă cu interesele lagărului păcii și socialismului, contribuind la înfrângerea lui continuă, la stringerea și dezvoltarea marilor prietenii între popoarele noastre.

În politica sa externă R.P.R. înfăptuiește principiile respectării suveranității naționale și egalității în drepturi în relațiile între toate statele, ale neagresiunii și rezolvării pașnice a tuturor diferendelor, ale coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite și neamestecului în treburile lor interne.

Încercările făcute de anumite cercuri reacționare din Apus de a se amesteca în treburile interne ale poporului român au primit o ripostă fermă. Acestora le răspundem: Noi nu ne amestecăm în treburile voastre și, după cum am răspuns, vom respinge, cu toată hotărârea, orice amestec în propriile noastre treburi. (vii aplauze).

Ținînd seama de acțiunile adversarilor păcii și colaborării pașnice între popoare, partidul și guvernul nostru acordă atenția cuvenită înfrîngerii continue a puterii de apărare a patriei noastre. În scopul asigurării securității sale țara noastră, împreună cu U.R.S.S., țările democrat-populare din Europa, R. D. Germană și încheiat Tratatul de securitate co-

lectivă și asistență mutuală de la Varșovia.

După cum s-a declarat în repetate rânduri, R.P.R. se pronunță pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate colectivă și sprijină cu toată hotărârea propunerile Uniunii Sovietice pentru realizarea unui astfel de sistem.

Înfăptuirea unui sistem de securitate colectivă, la care să participe atât R. D. Germană, cât și R. F. Germană, colaborarea și treptata apropiere dintre cele două state germane — este drumul sigur pentru unificarea Republicii Democratice Germane și a Republicii Federale Germane, potrivit cu interesele poporului german, într-un singur stat național german, democrat și iubitor de pace.

Republica Populară Română a sprijinit și sprijină propunerile sovietice de reducere a înarmărilor, de interdicere a armelor atomice și cu hidrogen și de control internațional eficace asupra realizării acestor măsuri. Nouă ne este scumpă viața oamenilor, rodul muncii lor creatoare, pacea căminelor. De aceea noi socotim războiul de agresiune o crimă împotriva omenirii, condamnăm înfruntarea armelor de distrugere în masă și cerem interdicerea lor. (aplaude puternice). Urmind exemplul politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice, țara noastră ca și alte țări ale lagărului socialist sprijină prin fapte această politică. Astfel, R.P.R. a micșorat cu 40.000 de soldați și ofițeri efectivii forțelor noastre armate și a redus durata serviciului militar.

Republica Populară Română contribuie activ la dezvoltarea legăturilor politice, economice și culturale între țări.

O mare importanță a avut restabilirea relațiilor de colaborare prietenească între R.P.R. și R.P.F. Iugoslavia. De această țară și de poporul iugoslav ne leagă nu numai o prietenie istorică, dar și asemănarea condițiilor social-economice, năzuința comună de a construi societatea socialistă, devotamentul comun pentru cauza păcii și conviețuirii pașnice între popoare. Sîntem pentru dezvoltarea și întărirea mai departe a acestor relații prietenești, pe baza egalității în drepturi, a neamestecului în treburile interne, a înțelegerii, și încrederei reciproce și considerăm că există baza pentru stabilirea de relații tovarășești între Partidul Muncitoresc Român și Uniunea Comunistărilor din Iugoslavia. (aplaude).

În cei opt ani care au trecut s-au largit relațiile R.P.R. cu numeroase țări din Europa, Asia, Orientul apropiat, dintre care cu unele s-au stabilit pentru prima oară relații diplomatice.

Republica Populară Română este pentru relații economice, politice și culturale cu Statele Unite ale Americii, cu Anglia și cu celelalte țări capitaliste din apusul Europei, pe bază de egalitate și avantaje reciproce. Între aceste țări și R.P.R. nu există diferențe care să nu poată fi reglementate prin tratative.

Desfășurarea relațiilor economice și culturale dintre R.P.R. și Franța, R.P.R. și Italia arată că există do-

menii largi pentru dezvoltarea și stringerea contactelor între R.P.R. și aceste țări, pentru întărirea prieteniei tradiționale dintre poporul român și popoarele francez și italian.

În Statele Unite ale Americii, ca și în alte țări apusene, sînt destui oameni politici și oameni de afaceri care, refuzînd să rămînă prizonieri ai unor vederi depășite de istorie, își dau seama de interesul reciproc al îmbunătățirii relațiilor între aceste țări și R.P.R.

Însă unele cercuri reacționare din Occident nu se împacă cu existența și realizările mari ale regimului nostru democrat.

Se vede că felurii obscuranțiști, dușmani ai poporului român, ai intereselor sale naționale și ai cuceririi lor sale, tot mai visează la înlocuirea unor vremuri apuse pentru totdeauna în țara noastră. Să vizeze cit or polii Vechile stări de lucruri nu se vor mai întoarce niciodată în România. (aplaude puternice).

Nu este oare mai înțelept ca cercurile guvernante din Statele Unite ale Americii și alte țări occidentale, chiar dacă nu le place regimul nostru, după cum nici nouă nu ne place regimul lor, să privească în față realitatea? O asemenea poziție realistă nu poate decât să slujească dezvoltării de relații normale și de legături economice și culturale între țări.

Poporul nostru își exprimă profunda satisfacție față de hotărârea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite de a primi Republica Populară Română în rândurile Organizației Națiunilor Unite. (aplaude). Vreme îndelungată țării noastre i s-a refuzat satisfacerea dreptului său legitim de a face parte din Organizația Națiunilor Unite, din cauza opoziției unor guverne occidentale. În primul rînd al Statelor Unite ale Americii. Chestiunea primirii Republicii Populare Române în O.N.U. era folosită de anumite cercuri drept mijloc de amestec în treburile interne ale țării noastre și de presiune asupra poporului român, care și-a furișat o orînduire corespunzătoare cu voința și interesele sale. Dar datorită poziției ferme și inițiativelor Uniunii Sovietice, cit și schimbărilor mari petrecute în opinia publică în favoarea colaborării între popoare, care s-au oglindit în votul masiv de la O.N.U., Republica Populară Română și-a ocupat locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. „Acesta este un nou succes al politicii de coexistență pașnică între popoare, o mare înfrîngere a adversarilor păcii și independenței popoarelor.

Ca membru al O.N.U., Republica Populară Română va continua neabătut să-și aducă contribuția la dezvoltarea colaborării pașnice între popoare, la apărarea și consolidarea păcii și securității internaționale.

Noi sîntem ferm convinși că în lupta împotriva forțelor imperialiste agresive, cauza păcii și a progresului social, cauza oamenilor muncii din toate țările și a tuturor popoarelor va ieși biruitoare. (aplaude puternice).

II.

Lupta partidului pentru construirea socialismului

1. Consolidarea orînduirii democrat-populare

Tovarăși,

Poporul nostru străbate perioada unor profunde transformări economice și politice, de o amploare încă necunoscută în istoria poporului român, a unei culturi radicale în formele de organizare social-economică, în felul de trai și tradiții, în cultură și ideologie, a unei revoluții care clădește din temelii o nouă societate — societatea socialistă.

În ce constă esența acestor prefaceri revoluționare?

Ea constă în instaurarea puterii noi, democrat-populare, deoarece, așa cum ne învață Lenin, problema fundamentală a oricărei revoluții este problema puterii.

În lupta pentru putere, partidul nostru avea ca îndreptat în stabilirea strategiei și tacticii sale apărările Congresului al V-lea al P.C.R., potrivit cărora România se găsea în fața desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice; sarcina revoluției constă în a doborî puterea de stat burghezo-moșierească, a stabili dictatura revoluționară-democratică a proletariatului și a țărănimii și a lichida rămășițele feudale; rolul de hegemon în această revoluție aparține proletariatului, care făurind alianța cu masele de bază ale țărănimii și asigurîndu-și rolul conducător în această alianță, trebuie să realizeze trecerea rapidă de la revoluția democratică la revoluția socialistă.

Meritul partidului nostru este că s-a orientat just în noile condiții istorice ale luptei pentru transformarea revoluționară a societății, pe care nu le putea prevedea Congresul al V-lea, condiții create de înfrîngerile zdrobitoare pricinuite trupelor hitleriste și trupelor guvernului fascist al lui Antonescu de glorioasele armate sovietice, de ofensiva eliberatoare

a armatelor sovietice pe teritoriul țării noastre, ca și de împrejurarea că mișcarea revoluționară se dezvoltă nemijlocit din lupta întregului popor pentru eliberarea de sub jugul fascist.

În procesul transformărilor revoluționare în țara noastră trebuie deosebite două etape.

Prima etapă a revoluției a avut un caracter agrar, antifeudal și antiliberar.

Prin conținutul ei de clasă, prin forțele ei motrice și obiectivele ei, această etapă a însemnat desăvîrșirea sarcinilor revoluției burghezo-democratice.

În această etapă a fost instaurat regimul democrat-popular, formă a dictaturii revoluționare-democratice a proletariatului și țărănimii, sub conducerea proletariatului.

Revoluția populară a început prin insurecția armată care la 23 August a răsturnat dictatura militară-fascistă. Organizatorul insurecției — Partidul Comunist Român — a înfăptuit acțiunea coordonată a forțelor patriotice populare și a soldaților, ofițerilor și generalilor patrioți din armată, acțiune care a dus la ieșirea României din războiul hitlerist. Ziua de 23 August a devenit ziua eliberării naționale a României.

Alături de glorioasa armată sovietică, armata română a luat parte activă la izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul țării și la operațiunile militare pînă la sfîrșitul războiului antihitlerist.

Țăranilor fără pămînt și cu pămînt puțin.

Ținînd seama de raportul de forțe dintre clase, partidul nostru a furișat un front democratic larg care cuprindea alături de aliați ai proletariatului în această etapă — țărănimea și celelalte pătri mic-burheze — și rezerve indirecte, cum a fost gruparea ce reprezenta o parte a burgheziei liberale.

Folosirea acestor rezerve, determinată de necesitatea de a concentra atacul împotriva principalelor forțe ale burgheziei și moșierimii, nu putea schimba caracterul puterii populare, bazate pe alianța muncitorească-țărănească.

Trebuie să subliniem că o particularitate a primei etape a revoluției, deși burghezia și moșierimea mai precumpănau încă în guvern și în aparatul de stat, victoria insurecției populare, în îmbinare cu mîsluna eliberatoare îndeplinită de armata sovietică a dat lovitură hotărîtoare pozițiilor deținute de clasele exploatare, creînd condițiile pentru instaurarea puterii populare. Încă în perioada 23 August — 6 Martie, împotriva puterii burgheze și moșierimii se ridicau forțe ce constituiau elementele nobile puterii democrat-populare; Frontul național-democrat, care reunea partidele și grupările democratice sub conducerea partidului nostru și care cucerise unele poziții în guvern și în aparatul de stat; gărzile patriotice înarmate; comitetele sindicale din întreprinderi; masele muncitoare stăpîne pe strădă, în uzine și fabrici; comitetele țărănești, care izgoneau pe moșieri și înfăptuiau reforma agrară.

Acesta era embrionul noli puterii revoluționare, care, așa cum spunea Lenin, „se sprijină direct pe cuceriri revoluționare, pe inițiativa directă, de jos, a maselor populare, nu pe legile

promulgate de puterea de stat centralizată”.

Sub conducerea partidului comunist, cele mai largi mase populare au luat cu asalt prefecurile, preturile, primăriile, punînd în fruntea acestora oameni aleși de popor; au zădărnicit măsurile cu caracter reacționar ale organelor de stat burghezo-moșierești și au tradus în viață importante măsuri politice și economice cu caracter democratic.

Masele populare de la orașe și sate au hotărît soarta bătaiei pentru putere, instaurînd la 6 Martie 1945 puterea democrat-populară.

În alegerile generale din 1946, în care, pentru prima oară în istoria României, s-a înfăptuit efectiv votul universal, egal, direct și secret, a votat un număr de cetățeni de două ori mai mare decît în orice alegeri din trecut. În aceste alegeri, la care au participat atât forțele democratice coeziste, cit și cele două partide ale reacțiunii burghezo-moșierești, peste 70% din voturi s-au pronunțat în favoarea coaliției democratice, conduse de Partidul Comunist Român, și numai o infimă minoritate de alegători a votat pentru partidele zise „istorice”.

Acasta a marcat izolarea completă de mase a vechilor partide ale exploatare, zdrobirea lor politică și organizatorică, înfrîngerea lor de pe arena vieții politice românești. Alegerile au confirmat și pe această cale că poporul român, în covîrșitoarea lui majoritate, este pentru democrația populară și împotriva restaurării odiosului regim burghezo-moșierești.

Nu mai furia oarbă a cercurilor imperialiste, care nu se împacă cu gîndul că țara noastră nu se mai află la cheremul lor, poate să explice răstălmăcirea tendențioasă a faptelor istorice și eforturile repetate ale propagandei reacționare din străinătate de a prezenta apariția regimului democrat-popular ca rezultat al „exportului revoluției”. Regimul democrat-popular este opera poporului — adevăratul furiș al istoriei. (aplaude puternice).

Puterea democrat-populară a zdrobit comploturile reacțiunii, inspirate și sprijinite de cercurile imperialiste străine. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, poporul nostru a preîntîmpinat intervenția pe care imperialiștii o urzeau împotriva țării noastre, în scopul lichidării cuceririlor revoluționare ale poporului și a independenței politice și economice a țării.

Victoriile politice ale puterii democrat-populare au fost consolidate de realizările obținute în direcția refacerii economice a țării, înviorării producției industriale și agricole, înfăptuirii haosului financiar și a inflației, pe baza aplicării liniei trasate de Conferința națională a partidului nostru din 1945, cu sprijinul entuziast al clasei muncitoare și țărănimii muncitoare, care au sluit să înfrunte greutățile și lînsurile cu hotărîre și energie revoluționară.

Sub conducerea partidului, clasa muncitoare, sprijinită de țărănimea muncitoare, a eliminat din guvern pe ultimii reprezentanți ai burgheziei, a înfăptuit monarhia și, proclamînd republica populară, a luat în treaga putere în mîinile sale.

Partidul nostru a trecut la rezolvarea sarcinilor celei de-a doua etape — etapa revoluției socialiste, pe care continuăm s-o străbatem.

Particularitatea acestei schimbări calitative în conținutul puterii constă în faptul că ea nu s-a mai produs pe calea unei explozii revoluționare, ci a fost săvîrșită, cu sprijinul maselor, de către însuși conducerea de stat.

Așadar, în prima etapă a revoluției a fost instaurată puterea democrat-populară; au fost lichidate rămășițele feudale la sate și, desființată „moșierimea ca clasă”; au fost înfăptuite reforme democratice; au fost zdrobite forțele politice ale burgheziei și moșierimii; țara noastră s-a desprins de sistemul imperialist și a pus cană stărilor de dependență față de țările imperialiste.

Hegemonia clasei muncitoare, în frunte cu partidul său, în prima etapă a revoluției, a făcut posibilă transformarea rapidă a acesteia în revoluție socialistă.

În etapa revoluției socialiste, statul democrat-popular a devenit o formă a dictaturii proletariatului, al cărei principiu suprem este alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, un stat de tip socialist; a fost desființată ca clasă burghezia industrială și financiară; s-a statornicit concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție în ramurile naționalizate ale economiei; oamenii muncii sub conducerea partidului, construiesc baza economică a socialismului.

Faptul că am avut aceste două etape ale procesului de transformare revoluționară a societății în țara noastră nu înseamnă deloc că rezolvarea sarcinilor cu caracter democratic și a celor cu caracter socialist a fost strict despărțită în timp, că ele au fost îndeplinite exclusiv în cadrul etapelor respective. În decursul primei etape au fost luate măsuri cu un

pronunțat caracter anticapitalist — controlul muncitoresc sub forma oficiilor industriale, reforma bănească din 1947, legea cu privire la interzicerea cumpărării de pămînt de către chibaburi, etatizarea Băncii Naționale — după cum unele sarcini rămase nerezolvate din prima etapă au fost realizate de către revoluția socialistă, în mersul ei victorios. Cele două etape au format deci un singur proces revoluționar neînterupt.

Desfășurarea revoluției în țara noastră a demonstrat încă o dată că leninismul este o teorie și o tactică universal valabilă, care dă partidului marxist-leninist puterea de a se orienta în cele mai diferite și complexe împrejurări ale luptei de clasă. S-a confirmat din nou că esența căilor de trecere de la capitalism la socialism este aceeași pentru toate țările — și anume dictatura proletariului.

Nu există alt drum de construire a socialismului decît acela indicat de Marx, Engels, Lenin, Stalin, verificat de experiența istorică a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca și de experiența propriului nostru partid și a altor partide comuniste și muncitorești din țările de democrație populară. Acesta este drumul răsturnării revoluționare a puterii claselor exploatare și al instaurării puterii clasei muncitoare — singura clasă revoluționară pînă la capăt, forța conducătoare a luptei maselor asuprite și exploatare; este drumul consolidării continue a acestei puteri și al construirii orînduirii noi, socialiste. (aplaude).

Odată cu acasta, istoria furișării puterii populare confirmă geniala idee leninistă că unitatea în ceea ce este principal, esențial, nu este înălțată ci asigurată prin varietatea în amănunt, în particularități. „Toate națiunile vor ajunge la socialism, — ne învață V. I. Lenin — a ceea ce este inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în același fel, fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democrației, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieții sociale”.

Partidul nostru și-a dovedit capacitatea de a aplica, în mod creator, teoria leninistă a revoluției la condițiile istorice concrete ale României, de a stabili în fiecare etapă a luptei sarcinile strategice și tactice, metodele și mijloacele menite să ducă clasa muncitoare și pe aliații ei la victorie.

Tovarăși,

Congresul unificării partidului comunist și partidului social-democrat din februarie 1948 a avut o mare însemnătate în viața politică a țării. Lichidarea dezbătărilor, care a măcinat timp de 30 de ani forțele proletariatului român, unificarea sa politică, ideologică și organizatorică au sporit considerabil rolul lui ca hegemon al revoluției, al maselor largi populare, al întregii vieți sociale și de stat.

Acest eveniment a avut, totodată, o însemnătate internațională prin faptul că unificarea partidului comunist cu partidul social-democrat s-a făcut pe temelia ideologică și organizatorică a marxism-leninismului, că ea a fost urmarea unei îndelungate și rodnice colaborări între cele două partide în cadrul frontului unic muncitoresc și al mișcării sindicale unificate, că însuși Congresul P.S.D., care a avut loc în preajma Congresului de unificare, a votat cu o majoritate covîrșitoare pentru unificare, în ciuda împotrivirii virfurilor social-democrate de dreapta.

Congresul de unificare a partidului s-a înfăptuit la scurtă vreme după prelucrarea întregii puteri politice de către clasa muncitoare. Dar cucerirea puterii este numai începutul revoluției socialiste. Chestiunea este de a o păstra și consolida, de a o face de neclintit în primul rînd prin crearea unei baze economice corespunzătoare, a unei baze socialiste.

După cum va amintiți, Congresul din 1948 aprecia că „în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decît în domeniul economic”.

Care era situația economiei în acel moment?

Deși se obținuseră rezultate importante în redresarea industriei, grav lovită de război, iar nivelul producției se apropia în 1948 de nivelul antebelic (1938), pozițiile economice principale se aflau în mîinile capitaliștilor din țară și ale trusturilor din apus, care acționau în direcția sabotării și dezorganizării producției, a evaziunii capitalurilor din întreprinderi. Statul democrat-popular deținea în mod direct doar un sector restrîns, care cuprindea 20 la sută din industria siderurgică, 30 la sută din industria metalurgică, transporturile pe calea ferată și un număr de ferme de stat, a căror greutate specifică în agricultură era foarte mică.

Congresul din 1948 a înarmat partidul nostru în vederea rezolvării sarcinilor construirii bazelor econo-

mice ale socialismului. Numai după scurt timp, în iunie 1948, statul democrat-popular a naționalizat industria, băncile, transporturile, transformîndu-le în proprietate socialistă — bun al întregului popor muncitor. Prin acasta a fost stălmăcită dominația economică a burgheziei, posibilitatea de comandă din economia națională au trecut în mîinile clasei muncitoare.

În întreprinderile naționalizate s-a statornicit proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, ca bază a noulor relații de producție socialiste, înfăptuindu-se concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție.

Naționalizarea a creat condițiile pentru conducerea planificată a economiei și a constituit premiza trecerii la industrializarea socialistă a țării.

Încă la Conferința Națională din toamna anului 1945, partidul nostru, indicînd căile refacerii economiei distruse de război, a trasat, ca linie generală a dezvoltării economice a României, linia industrializării și electrificării țării.

Acasta constituie condiția necesară pentru asigurarea bazei materiale a socialismului. Industria socialistă și în primul rînd industria grea este principala pirghie pentru dezvoltarea puternică a forțelor de producție în agricultură și pentru trecerea treptată la micilor gospodării țărănești la marea producție colectivă, la agricultura modernă, mecanizată. Numai prin crearea bazei materiale de producție a socialismului, prin dezvoltarea marilor producții mecanizate — însemnata pe tehnica cea mai înaltă — în toate ramurile economiei naționale poate fi atîns acel obiectiv suprem spre care tinde partidul — furișarea bunei stări a poporului muncitor, asigurarea unui înalt nivel de viață materială și culturală oamenilor muncii din patria noastră.

Linia generală a partidului în construirea bazei economice a socialismului și-a găsit expresia în planurile anuale de stat pe 1949 și 1950, în planul de zece ani de electrificare a țării și în primul nostru plan cincinal.

Drept rezultat al realizării acestor planuri, astăzi sectorul socialist reprezintă în industrie aproape 100 la sută, în transporturi peste 90 la sută, în sistemul bancar-financiar și de asigurări 100 la sută, în comerțul exterior 100 la sută, în comerțul interior peste 80 la sută, iar în agricultură se dezvoltă continuu.

Poporul nostru constată astăzi, cu bucurie și mîndrie patriotică, faptul că am obținut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului. Acesta este rodul muncii entuziaste a clasei muncitoare, a țărănimii muncitoare și intelectualității, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român. (aplaude puternice).

Rolul conducător și greutatea specifică tot mai mare a sectorului socialist în economia fac ca legea economică fundamentală a socialismului să exercite o influență crescîndă asupra ansamblului economiei naționale, care se dezvoltă în interesul satisfacerii tot mai largi a nevoilor materiale și culturale ale poporului muncitor.

Alături de formațiunea socialistă coexistă în etapa actuală formațiunea micilor producții de mîrfuri și formațiunea particulară capitalistă. Politica partidului nostru este o politică de continuă largire și dezvoltare a formațiunii socialiste, de atragere treptată a micilor producții de mîrfuri pe calea socialismului, de ofensivă neînteruptă a socialismului asupra capitalismului, de îngădire și eliminare a elementelor capitaliste, de pregătire a condițiilor pentru lichidarea deplină a capitalismului, pentru smulgerea rădăcinilor exploatare.

În elaborarea acestei politici, partidul se bazează pe studierea atentă a modului cum acționează legile economice în diferite sectoare. Partidul combatte atît tendința de a ignora legile economice obiective cit și tendința de a le felișia, de a se închina în fața lor. Partidul pornește în politica sa nu de la scheme abstracte, ci de la condițiile concrete, de la cunoașterea cerințelor practice, a realității vii.

În politica sa, partidul se călăuzește neabătut după principiul fundamental leninist al alianței muncitorești-țărănești, al asigurării rolului conducător al clasei muncitoare în această alianță. Alianța muncitorească-țărănească este baza de neclintit a puterii statului democrat-popular, chează la rezolvări cu succes a sarcinilor reconstrucției socialiste a agriculturii, a creării unei economii socialiste unitare la orașe și sate. (aplaude).

Tovarăși,

Schimbările în structura economică a țării au avut drept rezultat schimbări corespunzătoare în structura societății, în raportul de forțe dintre clase, în natura claselor sociale.

*) Opere, vol. 23, pag. 60.

(Continuare în pag. 3-a).

„Flacăra Roșie”	Arad, str. Karl Liebknecht nr. 2—4.	—	Telefoane 27—11; 15—10.	—	Administrația: Telefon 16—92.	—	Întreprinderea	Poligrafică Arad	—	Taxa poștală plătită în numerar	conf. apr. Nr. 59—352/947.
-----------------	-------------------------------------	---	-------------------------	---	-------------------------------	---	----------------	------------------	---	---------------------------------	----------------------------